

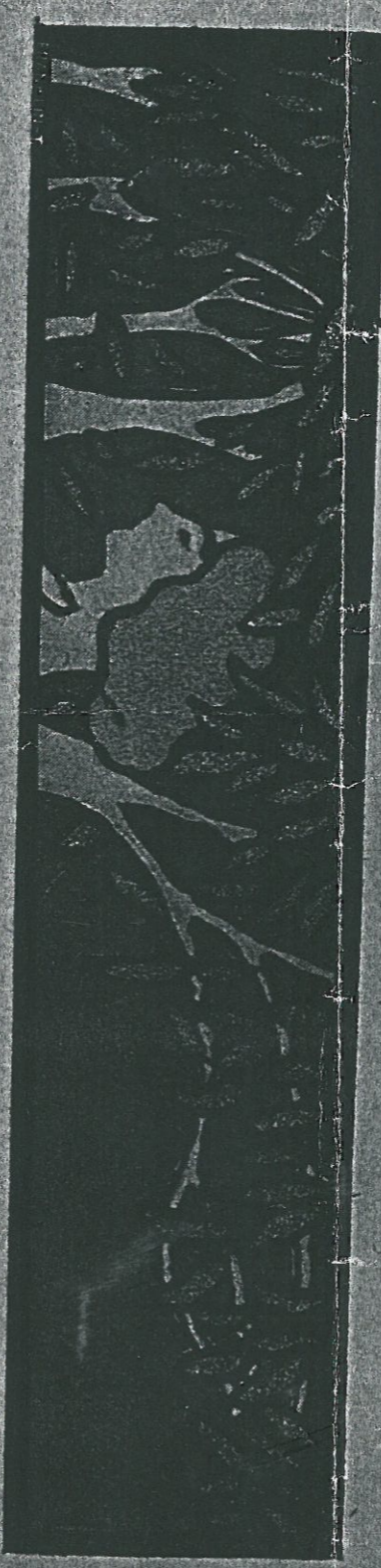
Lényéből, azzal, amit másoknál megfigyelt s rokonszellemtű művészek eljárásából úgyesen illesztett a saját módszerébe.

Biztosan állíthatjuk, hogy a formailag oly páratlan francia művészet befolyása nélkül nem fejleszthette volna ily meglepő gyorsasággal művészetét. Itt-ott, ez talán még érezhető is munkáján. Egy-egy kis diszsonancia emlékeztet ismeretes művészi egyéniségekre, akik még nem egészen érzik jól magukat Rippl-Rónai bőrében, — de ezen főnnakadni öreg hiba lenne, ennnyi komoly törekvés, ily értékes termékenység mellett.

Az a puritános alapvonalas, ami Rippl-Rónai művészetét jellemzi, szimpatiaát, bizalmat gerjeszt az ember iránt is. Valami angol misszionáriusnak vélnök, széles karimájú kalapjával, nyugodalmias magyar arcával s azzal a sekrestyésre valló, stilizált gallérral. Meglelt termete is a nyugtató jószág benyomását növeli. Italius Cézár sem szerette a sovány embereket, nem bízott bennük...

E kedvező benyomást tetézi s nem rontja a finom gúnysos mosoly, amelyvel mintha azt mondaná: — Jó fiú vagyok, úgy-e?

Amennyire lehet a természetben, annyira legyünk a természetben. Legyen az a természet, amelyet a természet ad, a természet adta. Legyen az a természet, amelyet a természet ad, a természet adta. Legyen az a természet, amelyet a természet ad, a természet adta.

Jó jó más rita, az a Péterben a bőrben ismétlődő.
 Képeken, az a bűvös, hogy az a francia
 gazdaságis ottól a természetből is az a
 egyformán, természetis, az a természetből
 tekinthet a mai a természet. Az a természet,
 Az a természet, az a természet, az a természet.
 A természetben, az a természet, az a természet.
 Az a természet, az a természet, az a természet.
 Az a természet, az a természet, az a természet.
 Az a természet, az a természet, az a természet.